KINABLADET
ET TIDSSKRIFT OM KINESISK KULTUR OG SAMFUND • UDGIVET AF DANSK-KINESISK FORENING

ABERNES KONGE, FØDT AF EN STEN

Nr. 72 • Efterår 2016

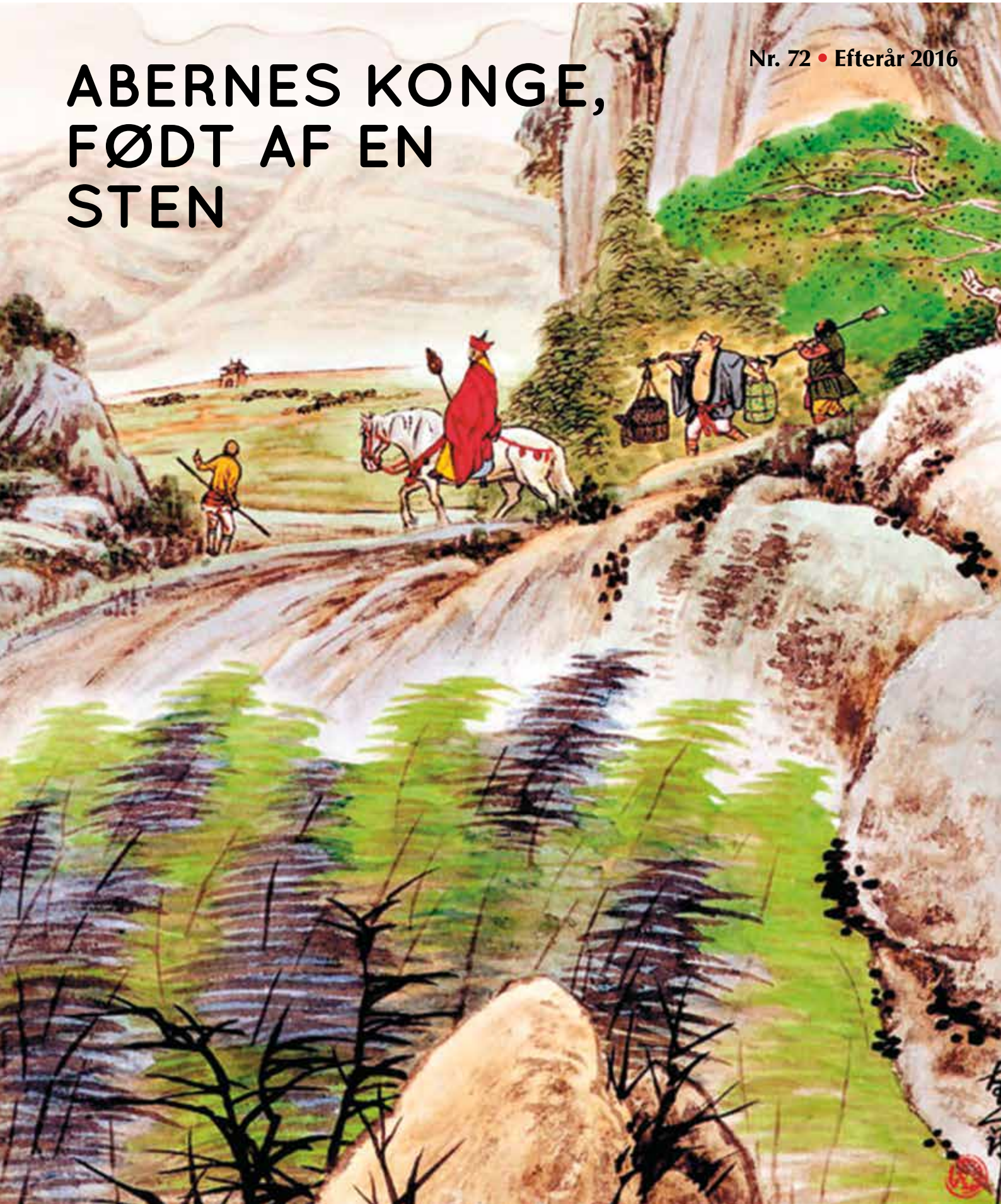

Populær filmstjerne tjener for meget 3

Abernes Konge, født af en sten 4

Ord under lup 7

Tre dages kinesisk festival i Holbæk..... 8

Bliv millionær - lav maostatuer..... 11

Samfundsansvar
og menneskerettigheder..... 12

Missiler og popstjerner 14

Et halvt år i en anden kultur..... 16

En livsklog skildring af mennesker 19

Historiefortælling og virkelighed..... 20

Kina synes på vej til at
blive en normal stormagt..... 21

Ekstra nyt..... 23

Vinderfoto og generalforsamling..... 24

FORSIDEBILLEDET

De fire pilgrimme på deres rejse: fra venstre Abekongen med sin stav, Tang Sanzang (Munken) på sin hest, Zhu Bajie (Grisen) med sin store mave og den hæslige Sha Wujing (Broder Sand).

Læs artiklen om Abekongen.

KINABLADET

Udgives af Dansk-Kinesisk Forening.
Udkommer fire gange om året
(marts, juni, september og december).
Medlemmer får bladet tilsendt gratis.
Et årsabonnement på bladet uden
medlemskab koster 250 kr.

Kinabladet er medlem af Foreningen
af Danske Kulturtidsskrifter.
Dansk-Kinesisk Forening er af
Københavns kommune godkendt som en
folkeoplysende forening.

REDAKTION
Flemming Poulsen (ansvarshavende)
efpou@vip.cybercity.dk
Niels Peter Arskog, Pia Sindbjerg,
Teresa Lee og Christer Kold Lindholm.

DANSK-KINESISK FORENING
BLEV STIFTET 25. JANUAR 1999.
Dens formål er at være samlingssted
for alle med interesse for Kina samt
at formidle oplysning om Kina.
Vedtægter, indmeldelse og abonnements-
tegning ved henvendelse til sekretæren.

FORMAND
Pia Sindbjerg
pia.sindbjerg@gmail.com

SEKRETARIAT
Dansk-Kinesisk Forening
c/o Helle Willum Jensen
Voldmestergade 38, 2100 København Ø
E-mail: sekretariatet@dansk-kinesisk.dk

Merkur Bank 8401 1278623

MØDEGRUPPEN
Kjeld A. Larsen
kjeld.a.larsen@lic-mail.dk
Helle Willum Jensen
hellewj@gmail.com

MEDLEMSKONTINGENT
Enkeltmedlemmer 250 kr.
Parmedlemmer 310 kr.
Pensionister og studerende 150 kr.
Pensionistpar 210 kr.
Kollektivt medlemskab 380 kr.

ISSN 1600-1273
CVR nr. 26148391

Hjemmeside: www.dansk-kinesisk.dk

Kinabladets egen hjemmeside:
www.kinabladet.dk

Layout og tryk: Nybæk Grafisk, 26 25 82 50

Luksustilværelse

POPULÆR FILMSTJERNE TJENER FOR MEGET

Regeringen bebuder, at det skal være slut med rige kineseres luksustilværelse

Af Flemming Poulsen

Det skal være slut med reportager om filmstjerners og andre berømtheders luksustilværelse. Regeringen i Beijing har i august 2016 givet nye retningslinjer for mediernes nyheder om filmstjerner, milliardærer og folk, der er blevet berømte via internettet. Den gruppe personer må ikke sættes op på en piedestal, og medierne må ikke lave sensationer ud af private anliggender eller familiestridigheder, fremgår det af nyhedsbureauet Xinhuas omtale af bekendtgørelsen.

Medierne må ikke bringe uddybende nyheder om folk, der er blevet berømte fra den ene dag til den anden, eller som er blevet landskendte på grund af intriger. Der må heller ikke bringes nyt om folk, der praler med at have en stor formue. "Nyhederne skal begrænses til, hvad myndighederne anser for at være politisk korrekt", fastslås det.
I meddelelsen om de nye retningslinjer nævnes intet om, at regeringen vil skride ind overfor de vellønnede berømtheder for at bringe deres indkomster ned på et acceptabelt niveau.

At vejlede offentligheden er mediernes vigtigste opgave. Derfor skal nyheder om samfundet og underholdningsbranchen fremhæve, hvad der er den politiske ledelses fremherskende ideologi. Specielt må medierne ikke bringe upassende vittigheder om kinesiske traditioner, bringe stødende omtale af klassisk litteratur eller udtrykke beundring for vestlig livsstil.

Folks interesse for berømthedernes tilværelse er et velkendt fænomen. Den britiske avis The Telegraphs Beijing-korrespondent beretter, at over 1,5 mio. netbrugere har kommenteret en "skandale", hvor en filmstjerne blev skilt fra sin kone, fordi han havde haft en affære med hendes agent.
Den kinesiske landsdækkende statslige tv-station CCTV har ifølge den amerikanske avis Wall Street Journal oplyst, at en håndfuld populære stjerner inden for tv og film kan sluge over halvdelen af det budget, der er afsat til at producere en film eller et tv-show.

Det er med til at sænke kvaliteten af den hjemlige produktion af bidrag til underholdningsbranchen. Som eksempel på en højtlønnet filmstjerne peger medierne på Fan Bingbing. Hun tjente ifølge det amerikanske erhvervsmagasin Forbes 21 mio. dollars (140 mio. kroner) i 2015. Hun er opført som den fjerderigeste kineser det år.

Filmstjernen Fan Bingbing, en af Kinas rigeste kvinder. Kilde: Wickipedia/Flickr.

ABERNES KONGE, FØDT AF EN STEN

En folkekær balladehelt er en helteskikkelse i kinesisk litteratur

Af Tom Jensen

I februar 2016 kunne man på kinesiske fjernsynsskærme se det stort anlagte årlige kinesiske nytårsshow i anledning af overgangen fra gedens til abens år. Det kinesiske nytår, der følger månekalenderen og derfor falder på forskellige tidspunkter fra år til år, er den største helligdag i Kina, hvor hundrede af millioner af kinesere valfarter tværs over landet for at vende hjem til familien. Det er uden sammenligning den største kinesiske helligdag og er at sammenligne med juledagene i den kristne del af verden.

Nytårsshowet gav underholdning i form af både computeranimerede aber og mennesker i abekostumer, der dansede koreografisk på Kinas nationale hovedkanal CCTV1. Selvom der unægteligt var ligheder mellem aberne i nytårshowet og Abekongen – den folkekære helt og balladehelt fra den klassiske kinesiske roman Rejsen mod Vest – kunne den opmærksomme seer observere, at der ikke var tale om samme figur. Vestlige medier, heriblandt danske, var ikke sene til at bemærke Abekongens fravær i nytårsshowet.

I Kina er medierne underlagt statscensur, hvorfor fraværet af Abekongen i nytårsshowet sandsynligvis kan ses som en instruks fra Xi Jinping og co. Men hvem er denne Abekonge, og hvad er det, han har gjort, siden et tv-show kræver censurering?

Abekongen er – som navnet antyder – en konge blandt aber. Han optræder som en prominent figur i Rejsen mod Vest, en af Kinas fire klassiske romaner. Abekongen er en abe født af en sten, og kort efter sin fødsel lærer han at gå oprejst og tale. Han finder en grotte bag et vandfald under et frodigt bjerg, hvor han for en tid regerer over "rigtige" aber. Da en af disse dør, indser

Abekongen laver oprør i Himlen og jages ud af alle dens heroiske guder til et endeligt opgør ved sin grotte under det frodige bjerg. Kilde: http://www.innerjourneytothewest.com/english/en-resource.html

Abekongen, at han ikke er udødelig, hvorfor han rejser til helvede og dér sletter sit navn fra dets registre. På den måde opnår han udødelighed.
Han tager senere på en rejse, hvor han lærer magi af en taoistisk præst, der giver ham det taoistiske navn Sun Wukong: "Abe Vågnet til Tomhed". Han bortvises af sin taoistiske læremester for at være uartig, vender tilbage til sin grotte ved det frodige bjerg, men får snart herefter ansættelse i Himlen som Staldmester. Da Sun Wukong opdager, at han er blevet holdt for nar med en tom titel, giver han sig selv titlen "Vismand Lige med Himlen", hvilket påkalder ham gudernes vrede. Han flygter tilbage til sin grotte, og Himlen sender en hær af helte efter ham. Sun Wukong kan matche alle disse i kamp og magi og betvinges først, da han bliver narret af selveste Buddha.

Sun Wukong indespærres herefter under et bjerg i 500 år og løslades først, da den buddhistiske præst Tang Sanzang, også kaldet Tripitaka, konverterer ham fra taoist til buddhist og gør ham til en discipel på præstens rejse mod Vesten (Indien) for at erhverve hellige skriftruller.

HELTEN, DER BESEJRER ALLE

I resten af historien er Sun Wukong munkens tro væbner. Munken og Abekongen får to ledsagere, Zhu Bajie, en gris i mandeskikkelse, der har svært ved at styre sine lyster, og Sha Wujing (Broder Sand), en afskyligt udseende magisk munk, der for det meste holder sig i baggrunden. Sun Wukong er de facto helten: det er ham, der stort set hver gang besejrer diverse monstre, dæmoner og andre fjender, som gruppen møder på sin vej. Hvis Sun Wukong ikke vinder i direkte kamp med sine modstandere, finder han en anden løsning; oftest søger han hjælp fra Guanyin, en medfølende, buddhistisk gudinde, der har hjemme på en lilla sky og er nær almægtig. Det

Fortællingen om Abekongen og hans Rejse mod Vest har rødder helt tilbage til før år 700 og blev samlet i dens nuværende udgave sent i 1500-tallet. Kilde: http://imgur.com/gallery/l61o5.

er Guanyin, der hjælper Tang Sanzang med at konvertere Sun Wukong til buddhismen, og som sætter et magisk pandebånd på hans hoved. Hun giver Tang Sanzang de magiske ord, hvormed pandebåndet kan skrumpe, hvis Sun Wukong skulle have brug for en lærestreg.

Efter at Tang Sanzang og hans disciple begiver sig ud på deres rejse bliver romanens kapitler cykliske i deres struktur, og en cyklus, der ofte spænder over ca. fem kapitler, indebærer forskellige variationer af lignende begivenheder: Zhu Bajie og Sha Wujing kan ikke besejre en fjende, og Sun Wukong må tage fløjlshanskerne på; Tang Sanzang – den ynkelige svækling, han nu engang er – tages til fange af monstre, der vil spise ham for at opnå udødelighed; eller Zhu Bajies lyst efter kvinder får dem alle i problemer. Ni ud af ti gange er det Sun Wukongs bedrifter, der redder gruppen og sørger for, at de kan fortsætte deres rejse mod Vesten.

Efter sin konvertering til buddhist er Sun Wukong eksemplarisk i sin opførsel: han spiser kun vegetarisk mad, har givet afkald på sine egoistiske drifter og er trofast overfor Tang Sanzang og hans mission. Hans eneste brist er hans indædte trang til at lave uskyldige narrestreger og fjollerier som den abe, han nu engang er.

Historien om Rejsen mod Vest menes at være meget løst baseret på en munk, der i 700-tallets Kina begav sig på en pilgrimsrejse mod Indien. Derudover ophører enhver lighed med virkeligheden dog. Som man kan læse af ovenstående er den endelige fortælling om Sun Wukong en samling af flere historier fra forskellige historiske perioder. Mest tydelig er en taoistisk fortælling, hvori Abekongen ultimativt besejres af den stærkeste gud i det kombinerede taoistiske og buddhistiske panteon, og herefter en buddhistisk historie, hvor Sun Wukongs tidligere synder tilgives, og han omvendes til at kæmpe for en god sag. Dette afspejler en historisk tendens i kinesiske folkehistorier og mytologi, hvor tidligere guder og helte i nye tider enten dæmoniseres og besejres, går i glemmebogen eller omskrives, så de passer ind i nye gudeverdener og fortællinger.

ABEKONGENS POPULARITET

Man kan spørge sig selv, hvad en abe i menneskeskikkelse fra en roman fra 1600-tallets Kina har med nutiden at gøre. Svaret er - aldeles meget.

Abekongen er umådelig populær i den kinesiske befolkning og har været det i århundreder. Dette kommer til udtryk på mange måder. Mest iøjnefaldende er de mange film, serier, tegneserier og teaterstykker, hvori han optræder. En klassisk kinesisk tv-serie om Rejsen mod Vest med, set med datidens øjne, dyre special effects rullede således over de kinesiske fjernsynsskærme i 1986 (afsnit heraf kan findes på Youtube!) og er blevet fulgt af flere siden-hen. Kinesiske spillefilm med kendte kinesiske skuespillere laves jævnligt, og i Danmark kan man måske nikke genkendende til Abekongen i den japanske mangaserie Dragon Ball, der har lånt mange af sine elementer fra Rejsen mod Vest, f.eks. heltens hale, evnen til at flyve på en sky, nær uovervindelighed, hans stav, der kan vokse og skrumpe på kommando, samt jævnlige rejser til både Himlen og Helvede. Selv heltenes navne ligner hinanden: Son Goku vs Sun Wukong.

Abekongen findes også i mere kunstneriske udtryksformer såsom teaterstykker, malerier og graffiti, så han retter sig derfor ikke kun mod børn og barnlige sjæles fantasi. Som en kinesisk ven fortalte mig for nylig: ”Da jeg var lille, drømte jeg om, at Sun Wukong ville komme på sin sky og tage mig med på sine eventyr. Jeg ved i dag, at dette ikke er realistisk, men det kunne stadigvæk have været sjovt”.

Selvom Abekongen er en fiktiv figur, foregår der egentlig gudedyrkelse af ham: i kinesisk buddhisme er han en gud, der både historisk og i nutiden tilbedes som sådan og bl.a. tildeles offergaver såsom mad og papirpenge.

INGEN STATSSTØTTE

Trods sin popularitet blandt den gængse kineser har Sun Wukong aldrig nydt statsstøtte, hverken under Ming og Qing dynastierne eller under kom-

munistpartiet. Som socialistisk parti fremmer det kinesiske kommunistparti ateisme. Selvom kommunistpartiet således helst så, at kineserne ikke bruger tid og penge på overtro, så tolererer det faktisk religion i en vis udstrækning. Hvor meget der tolereres, kan være svært at sige præcist: den religiøse Falun Gong bevægelse er bandlyst, da den ses som en trussel mod stabilitet, mens kristendom, buddhisme og islam tolereres. Troen på ånder fra f.eks. afdøde forfædre og animisme (troen på ånder i naturen i skikkelse af fx dyr og planter) tolereres også i en vis udstrækning. I dynastiske tider var der statsstøtte til diverse religioner, hovedsageligt taoisme og buddhisme. Konfucianismen var også velanset, men er nærmere at betegne som en ideologi end en religion, da den ikke beskæftiger sig med det overnaturlige.

Selv om staten støtter diverse trosretninger, har Sun Wukong aldrig fået statsstøtte. Årsagen er ligetil: en af hans største bedrifter var at lave ballade i den taoistiske udgave af Himlen. De taoistiske og buddhistiske udgaver af Himlen og Helvede er i mange henseender modelleret efter den virkelige verden: Helvede har ti kontorer, der hver har en bureaukratisk funktion. Himlen har mange ligheder med paladser i den virkelige verden og har bl.a. haver, kontorer, klokketårne og stalde.

Historisk set har den kinesiske stat således haft svært ved at kunne anerkende en helt, hvis måske største bedrift var at gøre oprør mod det etablerede system – også selvom der er tale om en fjollet, fiktiv abe.

ABEKONGEN OG DET KOMMUNISTISKE STYRE

Sun Wukong passer derfor også svært dårligt ind i Xi Jinpings efterhånden mangeårige kampagne for at styrke Kina, bl.a. ved at rette fokus på nationalisme og den Kinesiske Drøm.

Abekongen sletter sit navn fra Helvedes registre og opnår udødelighed. Kilde: http://www.innerjourneytothewest.com/english/en-resource.html

Denne skræk for at Sun Wukong kan inspirere den kinesiske befolkning til at omvælte kommunistpartiet, synes langt hen ad vejen at være ubegrundet. Selvom det kinesiske styre i stort omfang bestemmer, hvad kineserne må få af information, så synes det absurd at frygte, at en selvtransformerende, talende abe i menneskeskikkelse, der betvinger dæmoner, monstre og troldmænd, kan løfte bjerge og omvælte himlen, slette sit eget navn fra helvedes registre, flyve på en sky og har en kølle, der kan skrumpe og vokse på kommando, skulle kunne få kineserne på revolutionære tanker. Hvis man ser igennem al magien og det overnaturlige, er det tydeligste budskab, man måske kan drage fra fortællingen om Sun Wukong, at det er ok at fjolle rundt af og til, så længe man overordnet husker at opføre sig anstændigt. Dette kan vanskeligt være et budskab, der kræver censurering.

Om Abekongen fortjener denne slags behandling, og om en fantastisk superhelt i en roman virkelig kan omvælte det kinesiske styre, kan diskuteres.

Sun Wukongs senere bedrifter og heltegerninger i Rejsen mod Vest har tilsyneladende ikke kunnet overbevise den kinesiske stat om, at han nok i bund og grund slet ikke er så farlig en gut. Uanset hvor meget styret forsøger at tie Abekongen ihjel, kan den folkekære balladehelts fortsatte popularitet iblandt den kinesiske befolkning dog dårligt benægtes, og han kan ses som et fornøjeligt og skægt afbræk i et kinesisk samfund, der byder på hektiske, kaotiske og stressende hverdage, præget af ekstrem konkurrence og en panisk trang og higen efter fremgang på stort set alle niveauer i samfundet.

Tom Jensen er kandidat i Kinastudier, Københavns Universitet og har siden 2012 boet i Shanghai.
TmJensen04@hotmail.com

Sinologen skriver om ord og deres betydning

Høflighed

客气　　好客.

På kinesisk er der forskellige former for høflighed, fx *kèqi* 客气 og *hàokè* 好客.

Hàokè kan forstås som elske gæster, altså zhǔrén hàokè 主人 好客: værten er gæstfri, kèqi er omvendt gæstens manerer eller opførsel. Værten skal elske at have gæster eller i hvert fald se sådan ud, og gæsten skal kvittere ved utvungen adfærd. Stive gæstemanerer antyder, at gæsten ikke er veltilpas, derfor værtens opfordring: *bùyòng kèqì*, der direkte oversat giver det lidt underlige udtryk *høflighed behøves ikke.*

En anden type høflighed, der i en vis forstand sætter rammen for både kèqi og hàokè, er lǐmào 礼貌, den ritualiserede fremtræden, en adfærd bestemt af riter.

Det uforkortede tegn for lǐ er 禮, det er et billede af et alter 示 med 曲 over 豆, et billede af et offerkar, således et billede af et offerkar fuldt af blomster på et alter symboliserende et offer til guderne. Lǐ er at udføre ritualer for derigennem at tilbede guderne. Personlig adfærd i overensstemmelse med lǐ har moralsk karakter og omfatter at være rén 仁 godgørende, yì 义 retskaffen, chéng 诚 ærlig, jìng 敬 respektfuld og xiào 孝 hengiven over for den ældre generation i egen familie, men også helt almindelig ordentlig adfærd, som fx ikke at smide papir og melonkerneskaller alle vegne for slet ikke at nævne spytteri.

Lǐ var i ældre tider det, der tilfredsstiller himlens guders ønsker for menneskenes handlinger og derigennem sikrer harmoni på jord. Derfor benyttes opfordringen bùyòng lǐmào ikke. Der har til alle tider været et følt behov for ageren i overensstemmelse med lǐ.

© Charlotte Kehlet

charkehl@gmail.com

Venskabsbysamarbejde

TRE DAGES KINESISK FESTIVAL I HOLBÆK

En Pandaklub bragte Holbæk til Kina og Kina til Holbæk. Holbæk er en af efterhånden mange danske byer, der har et venskabsby-samarbejde med byer i Kina. I september 2016 markerede Holbæk samarbejdet med en tre dage lang kinesisk kulturfestival. Kinabladets medarbejder var med til festlighederne og gør her status over samarbejdet med den kinesiske millionby.

Tekst og foto: Niels Peter Arskog

Det er to år siden, Holbæk kommune aftalte et venskabsbysamarbejde med den kinesiske storby Quanzhou i provinsen Fujian. Kommunens borgmester, Søren Kjærsgaard, besøgte sammen med en mindre delegation fra kommunalbestyrelsen Quanzhou kort før jul i 2015. Quanzhou sendte så i april 2016 sin viceborgmester med en gruppe på 15 embedsmænd og forretningsfolk fra området på besøg i Holbæk.

Men den endelige aftale om venskabsbysamarbejdet blev først underskrevet i september 2016 i forbindelse med Holbæk Kommunes stort anlagte kinesiske festival, "Eventyret om Silkevejen", som over tre dage bød på masser af kinesisk kultur.

Samarbejdet mellem Holbæk kommune og Kina har åbenbart sin rod i Stenhus Gymnasium & HF, som var en af de første danske skoler, der satte kinesisk sprog på timeplanen for både grundskoleelever og gymnasieelever. Gymnasiets 2.g-klasser var hvert år på studiebesøg i Kina og fik et samarbejde med to kinesiske gymnasier, som omvendt hvert år sendte en klasse på

Udover en 50 meter lang traditionel drage havde dragemesteren Liu Zhiping fremstillet en særlig "dansk" drage med Den Lille Havfrue fra Walt Disneys tegnefilm over H.C. Andersens eventyr, som fløj i luften ved Holbæks havn under festivalen.

Kineserne kender og elsker H.C. Andersens eventyr og forbinder Danmark med eventyrdigteren, så H.C. Andersen prægede også Holbæks Kina Festival – her med et optog af både børn og voksne gennem byen til den officielle åbning af festivalen i Bysøparken.

genbesøg i Danmark. I 2012 kunne gymnasiet og kostskolen indvie et fælles "Confucius Classroom".

KULTURFESTIVAL OG ERHVERVSMÆSSIGT SAMARBEJDE

Samtidig med at Holbæk Kommune besluttede sig for at gøre Quanzhou til venskabsby i september 2014, havde Stenhus-skolerne indbudt en gruppe kinesiske basketballspillere til at deltage i en international turnering i Holbæk. Stenhus Gymnasiet og Stenhus Kostskole var så med til at starte Panda-klubben i Holbæk, hvis formål er at bringe "Holbæk til Kina – Kina til Holbæk". Det handler om sport, uddannelse, erhverv, kultur og turisme.

Det var derfor naturligt, at det blev Panda-klubben, som for et år siden gik i spidsen for at organisere og forberede Kina Festivalen i Holbæk, som byrådet på anbefaling af kommunens vækstudvalg bevilgede én million kroner til.

Holbæk Kommune har en kinesisk ansat, Tie Ou, hvis opgave det er at styrke samarbejdet mellem Holbæk og den nye venskabsby, Quanzhou, og andre områder i Kina.

Og selv om Kina Festivalen i år var en kulturfestival, så tror formanden for kommunens vækstudvalg, Kurt Næsted (V), på, at kulturfestivalen vil føre til erhvervsmæssigt samarbejde – med kinesiske investeringer i Holbæk og eksport til Kina.

"Eventyret om Silkevejen" blev officielt skudt i gang af borgmester Søren Kjærsgaard (V) sammen med formanden for Panda-klubben, advokat Ole Vestergaard. Og så gik det løs mange steder i Holbæk med aktiviteter, underholdning og kulturtilbud a la Kina både hele fredagen og lørdag til sidst på aftenen, hvor festivalen sluttede af med et festfyrværkeri. Der var musik og sang med både solister og musikgrupper samt et kinesisk kvindekor, karaoke, sport – både basketball og badminton – kinesisk opera, dans, Gong Fu, Tai Chi, dukketeater, papirklip, kalligrafi, kinesisk kunst og kunsthåndværk, silkebroderi, dragebygning og drageflyvning (bl.a. med en 50 meter lang drage sat i luften af dragemesteren Liu Zhiping).

Om lørdagen på festivalens sidste dag underskrev borgmesteren så endelig venskabsbyaftalen mellem Holbæk og Quanzhou med den kinesiske ambassadør i Danmark, Liu Biwei, og det kinesiske parlamentsmedlem Xu Kun Zhen, som repræsenterer provinsen Fujian og dermed Quanzhou i den nationale Folkekongres (parlamentet)..

Mange hundrede gæster besøgte i løbet af de to dage denne første Kina Festival i Holbæk, og kommunen håber nu at kunne stable en Kina Festival på benene hvert år.

Samarbejdet med Kina er ikke begrænset til venskabsbyen Quanzhou. Det er aftalt, at en erhvervsdelegation fra distriktet Maizidian i Beijings Chao-

yang distrikt skal besøge Holbæk for at drøfte mulige investeringer. De har på forhånd fået tilsendt en slags bruttoliste over investeringsmuligheder i kommunen.

"Det kunne være erhvervsmæssige investeringer, et hotel, et maritimt kulturhus eller et handelscenter, der skal medvirke til at etablere nye virksomheder og ny teknologi. Vi vil nu gå mere til stålet for at udfordre både os selv og kineserne på, at der skal noget konkret på bordet. Så er det op til byrådet at beslutte, hvad der skal ske", siger Kurt Næsted.

Niels Peter Arskog
er journalist og medlem
af Kinabladets redaktion.

Kina Festivalen kom langt omkring i den kinesiske kultur - Shaolin-munke med Gong Fu, Peking Opera, dans, dukketeater, sang og musik… men også kinesisk madkultur.

Holbæks borgmester Søren Kjærsgaard (V) overværer sammen med nogle af de kinesiske gæster fra Quanzhou – og rigtig mange lokale borgere fra Holbæk – det kinesiske kulturprogram på scenen i Bysøparken.

BLIV MILLIONÆR – LAV MAOSTATUER

Af Flemming Poulsen

Denne kobberstatue af Mao Zedong blev rejst i Den Store Rorgængers fødeby, Shaoshan i provinsen Hunan, i 1993, da rorgængeren ville være fyldt 100 år. Den er, sokkelen medregnet, 10,1 meter høj. 10 står for oktober, 1 for datoen, altså 1. oktober – den dag i 1949, da Mao Zedong udråbte Folkerepublikken Kina.

Mao døde i 1976, men han lever videre som statuer over alt i Kina. En kinesisk fotograf har fundet ud af, at der er over 2000 Maostatuer på offentlige pladser rundt om i Kina.

At lave maostatuer er blevet en industri, der har gjort nogle af datidens iværksættere til millionærer. Af alle maostatuer regnes de, der laves i Maos fødeby Shaoshan, for de mest eftertragtede. Su Miaogong var en af de første, der lavede maostatuer i Shaoshan. I begyndelsen af 1990erne havde familien et lille værksted med nogle få ansatte. I årenes løb er der dukket konkurrenter op, men familien er i 2016 fortsat den største producent af maostatuer. Familien har 100 ansatte og sælger maostatuer for 10 millioner yuan om året.

Fabrikanterne af maostatuer har dog konstateret, at salget er for nedadgående det seneste par år. Det skyldes, siges det, præsident Xi Jinpings kampagne mod korruption. Den har fx medført, at folk i ledende stillinger ikke mere køber så mange maostatuer, der ellers har været en almindelig gave til folk i ledende stillinger. Mindst tre statuefabrikker i Shao-shan er gået konkurs de seneste år. "For nogle år siden kunne vi sælge to millioner maostatuer om året, nu kun det halve", siger en statuefabrikant. Nogle maostatuefabrikanter er gået over til at lave Buddhastatuer.

Kilde: Li Hao/Global Times

En maostatue i mindre format findes i mange hjem, institutioner og virksomheder. Mao betragtes som en gud, og i form af en statue beskytter omgivelserne mod uheld og farer fra omgivelserne. Fra hele Kina valfarter folk til statuen i Shao-shan for at mindes Folkerepublikkens grundlægger og vise ham fortsat respekt. Når et par skal giftes, tager de gerne tl Shaoshan for at dvæle ved den store maostatue i håb om at få hans velsignelse til ægteskabet.

Når en familie eller virksomhed anskaffer en maostatue, "inviteres" statuen til at blive anbragt i de nye omgivelser, og der holdes en velkomstceremoni, der forestås af en taoistisk præst eller en lokal feng shui-master, der råder for vind og vejr. Der findes små maostatuer over alt, i taxaer, restauranter og hotellobbyer.

En maostatue er ikke bare en maostatue. Myndighederne har fastsat skrappe regler for, hvordan en statue skal se ud, for at den kan godkendes og sendes på markedet. Hver model skal godkendes af en gruppe på 5-9 personer, der er eksperter i Mao. De skal undersøge, om statuens frisure, ansigtsform og -udtryk, beklædning osv. er i overensstemmelse med historiske fotos af Mao.

SAMFUNDSANSVAR OG MENNESKERETTIGHEDER

Er virksomheders samfundsansvar (CRS) det 21. århundredes indgang for arbejde med menneskerettigheder, spørger artiklens forfatter, der er professor på Copenhagen Business School (CBS).

Af Karin Buhmann

Et blik på udviklingen af Danmarks politiske samarbejde med Kina over de seneste 25 år kan umiddelbart give indtryk af, at menneskerettigheder er blevet lagt på hylden til fordel for et økonomisk samarbejde med mindre værdimæssig forankring. Spørgsmålet er dog, om den principbaserede politiske kurs, som blev anlagt i dansk kinapolitik efter begivenhederne på Den Himmelske Freds Plads i juni 1989, i virkeligheden er afløst af et rendyrket økonomisk fokus, eller om Kinas økonomiske vækst og udvikling har givet en anden indgang til arbejdet med menneskerettigheder i det 21. århundrede. Denne korte artikel argumenterer for, at en tilgang med vægt på virksomheders samfundsansvar (CSR – Corporate Social Responsibility) er kommet til at fungere som supplement til den i øvrigt fortsatte fokus på politisk dialog og bistandsprojekter. CSR-tilgangen er mere implicit og hverken har erstattet eller kan fuldt erstatte den mere eksplicitte politiske tilgang. Tilgangen til CSR giver mulighed for, at virksomheder gennem deres praktiske arbejde og samarbejde med kinesiske virksomheder og partnere kan være med til at fremme menneskerettigheder på det helt konkrete niveau, hvor de har betydning for den enkelte. Det gælder især arbejdstagerrettigheder, men også fx miljøspørgsmål, som jo ofte har betydning for den enkeltes sundhed på kort eller længere sigt.

VIRKSOMHEDERNES ANSVAR OVER FOR SAMFUNDET

CSR omfatter generelt arbejdsrettigheder (hvoraf mange også er anerkendt som menneskerettigheder), menneskerettigheder i bred forstand, miljø og klima samt anti-korruption. Tankegangen bag CSR er, at virksomheder skal tage ansvar for deres indvirkning på samfundet ved at selvregulere, så de mindsker den negative indvirkning, for eksempel ved at sørge for ordentlige arbejdsforhold, også selvom det ikke kræves af værtsstatens lovgivning, eller ved at inddrage lokalbefolkningen i beslutninger, der påvirker dem som ønsket om at udvide en produktion. Som udgangspunkt bygger tankegangen i CSR på, at virksomheder gør mere, end de skal ifølge lokal lovgivning, men i lande, hvor det er kendt, at lovgivningen på visse felter eller i visse områder ikke gennemføres eller håndhæves effektivt, kan CSR også bestå i, at en virksomhed gør en aktiv rolle for at forstå lovgivningens formelle krav og overholde dem.

I Europa og USA opfattes CSR ofte som ren privat selvregulering eller filantropi. I Kina og flere andre lande i bl.a. Asien anvender myndighederne derimod CSR som led i reguleringsstrategier til at fremme politiske mål ved aktivt at involvere den private sektor. I Kina har det nationale tekstilråd således udarbejdet en særlig CSR-standard for arbejdsforhold i sektoren, og der er særlige krav til statsdrevne virksomheder om at engagere sig i CSR. Målet er blandt andet at få virksomheder til at supplere myndighedernes indsats fx inden for arbejdsforhold, beskæftigelse og miljøforhold. Lige som andre steder i verden er de økonomiske fordele blandt andet øget adgang til bestemte markeder og kunder. Dette er også i Kina et mål med at få erhvervsfolk til at engagere sig i samfundsansvar. Men i Kina anvendes CSR også til at støtte gennemførelsen af nationale politiske målsætninger inden for fødevaresikkerhed, miljø og arbejdsvilkår. I forbindelse med kinesiske virksomheders engagement internationalt anvendes CSR til at fremme samfundsansvar, blandt andet i forhold til arbejds- og menneskerettigheder – ikke mindst i den problematiske sektor for udvinding af mineraler. Det betyder ikke, at virksomheder i Kina ikke har vanskeligheder ved at integrere CSR (se Mads Holst Jensen, Kinabladet nr. 54, 2012). Det er på den anden side også netop en af årsagerne til, at CSR fremstår som et vindue for dansk menneskerettighedspolitik i forhold til det 21. århundredes markedsorienterede og industrialiserede Kina.

Begivenhederne på Den Himmelske Freds Plads i juni 1989 førte til stærke politiske reaktioner i Europa og Danmark. EU indførte våbenembargo over for Kina, og Folketinget indskrænkede samarbejdet med Kina gennem udviklingsbistand. De følgende år opstod en praksis, hvor de vestlige lande på den årlige samling i FN's Menneskerettighedskommission fremlagde forslag til en resolution, som var kritisk over for Kinas respekt for de internationale menneskerettigheder.

I midten af 1990'erne opstod der politisk interesse i Danmark for et samarbejde med Kina om menneskerettigheder og demokrati. I forbindelse med politiske besøg i Kina blev der skabt mulighed for et samarbejde om lokaldemokrati, bekæmpelse af vold mod kvinder og støtte til retssystemet.

DANSK-KINESISK SAMARBEJDE OM LOKALVALG OG RETSVÆSEN

I starten af 1997 udsendte Danida et lille eksperthold til Kina med henblik på at videreudvikle mulighederne for et samarbejde med Indenrigsministeriet om lokalvalg og med Højesteret og Justitsministeriet om samarbejde på retsområdet. Resultaterne var positive.

Et indisk firma, Accura Organic Foods, har med denne tegning illustreret, hvad det forstår ved CSR – Corporate Social Responsability, en virksomheds samfundsansvar. Firmaet skriver som forklaring på tegningen: Vi har pligt til at opføre os på en samfundsmæssigt ansvarlig måde og foretage vores forretningsmæssige dispositioner i en miljømæssig sund form.

Umiddelbart efter fremlagde Danmark på EU's vegne og med støtte fra USA den årlige kinakritiske resolution ved FN's Menneskerettighedskommission. I Beijing reagerede regeringen med at meddele, at alle planlagte officielle aktiviteter mellem Danmark og Kina ville blive afbrudt. Den kinesiske reaktion medførte også, at det spirende rets- og demokratisamarbejde ikke kunne fortsætte med Udenrigsministeriet som partner. I de følgende år udviklede Institut for Menneskerettigheder under en rammeaftale med Udenrigsministeriet et langvarigt samarbejde på retsområdet, bl.a. med dialog med henblik på bekæmpelse af tortur.

Også dansk erhvervsliv blev berørt af den kinesiske reaktion. Det førte blandt andet til, at Dansk Industri (DI) udgav en vejledning om menneskerettigheder for virksomheder, og at DI indledte samarbejde med Institut for Menneskerettigheder. Året inden havde civilsamfundsorganisationer kritiseret virksomheder, der arbejdede i Burma, for at støtte regimet dér. Det var derfor ved at blive klart for dansk erhvervsliv, at menneskerettigheder ikke alene er forpligtelser for stater, men også udgør samfundsmæssige forventninger til virksomheder.

KRAV TIL VIRKSOMHEDERNE

I 2006 indførte Udenrigsministeriet et generelt kriterium om, at virksomheder for at få støtte til erhvervsudvikling internationalt gennem programmet 'Public-Private Partnerships' skulle integrere principperne i FN's Global Compact (UN Global Compact/unglobalcompact.org), herunder arbejds- og menneskerettigheder. Der var ikke krav om, at virksomhederne skulle tilslutte sig Global Compact, men de skulle igangsætte aktiviteter for at fremme oplysningsniveauet om og implementering af Global Compacts principper. Erhvervslivet blev dermed gennem økonomiske virkemidler direkte involveret i implementering af danske bistandspolitiske principper om blandt andet menneskerettigheder.

Eksportrådet under Udenrigsministeriet oprettede i 2010 en stilling som CSR-rådgiver ved den danske ambassade i Beijing, hvor den første blev ansat i april 2010 og en efterfølger i 2012. Beslutningen var en naturlig følge af globaliseringen, hvor CSR spiller en stadig større rolle i erhvervslivet som et konkurrenceparameter, der stiller krav til virksomhedens daglige drift. Stillingsopslaget indeholdt ikke noget om menneskerettigheder, men den danske politik definerer CSR (i overensstemmelse med FN's Global Compacts 10 principper) inden for de fire områder menneske- og arbejdstagerrettigheder, miljø og antikorruption som EU's politikker om CSR, der også lægger stor vægt på arbejdstagerrettigheder og menneskerettigheder generelt. Stillingen som CSR-rådgiver i Beijing indgår således i denne politiske sammenhæng. I kraft af den betydning, som statsejede virksomheder har i Kina, er der en direkte linje til det politiske niveau.

KONKLUSION OG PERSPEKTIVER

Handel har præget Danmarks samarbejde med Kina i århundreder. Med Kinas hastige økonomiske udvikling og udviklingen i den generelle internationale kritik af Kinas menneskerettighedssituation er handel i praksis kommet til ikke bare at udgøre en mulighed for indtjening, men også for værdimæssigt samarbejde. Det betyder dog ikke, at træerne vokser ind i himmelen. Mange kinesiske virksomheder har – ligesom virksomheder i andre vækstlande – vanskeligt ved at forene økonomiske betingelser for indtjening og værdimæssige forventninger. I Kina indgår politiske forventninger om CSR i denne ofte vanskelige cocktail. Hvis Kina skal være eksemplet på, at CSR i erhvervsforhold virkelig rykker, kræver det også ambitioner på vegne af Danmark og andre lande, der stiller CSR-krav til virksomheder.

Artiklen er udarbejdet på opfordring af Kinabladet på baggrund af forfatterens artikel i Økonomi & Politik 89(1) 2016
kbu.ikl@cbs.dk

MISSILER OG POPSTJERNER:
KAN KINAS REGERING STOPPE "KOREABØLGEN"?

Sydkoreas nye missilsystem

Af Christer Kold Lindholm

Sydkoreanske berømtheder og musikgrupper har i august måtte aflyse deres optræden i Kina, efter at kinesiske statsmedier begyndte at kritisere en ny aftale imellem Seoul og Washington om udbygningen af et missilsystem kendt under navnet ,,Thaad".

Thaad står for Terminal High Altitude Area Defense. Det er et avanceret våben udviklet i USA's militære sektor. Selvom det kaldes et ,,missilforsvar", anser alle sider i Nordøstasiens konflikter våbnet for både at omfatte offensive og defensive muligheder.

Men hvad er sammenkoblingen imellem kulturudveksling og militære alliancer?

Sydkorea er et af den moderne verdens udenrigspolitiske knudepunkter. Omkring 1850-1945 lå Korea imellem det japanske kejserrige og Ruslands imperium, og det blev koloniseret af Japan i begyndelsen af det 19. årh., da Tokyos moderniserede hær overvandt Rusland. Det var første gang, at en fremmed stat besejrede et europæisk rige.

Det tillod, at Korea kunne gennemgå en rasende økonomisk udvikling allerede i 1920'erne, hvor produktion af mad, tøj, kemikalier og elektricitet blev fordoblet mange gange—men altid underlagt Tokyos strategi for at opbygge et centralt styret internationalt økonomisk system.

Amerika besejrede Japan med atombombningerne i 1945. I årene 1945-50 var det endnu ikke besluttet blandt sejrherrerne, hvordan den nye orden skulle opbygges. Den gruppe af Washington-bureaukrater, der endte med at overtage de højeste statsråd, anså kontrol over Sydkorea som helt vitalt for verdensordenen.
Hvis Sydkorea faldt til Kina og Rusland kunne det skabe en global kædereaktion, som til sidste kunne resultere i en alliance større end USA's.

Det Nationale Sikkerhedsråd i USA forklarede tydeligt, hvilken trussel Kina udgjorde for dem i dokumentet NSC 68 fra 1950: ,,kommunisternes succes i Kina, i sammenhæng med den politisk økonomiske situation i resten af Syd- og Sydøstasien, skaber et springbræt for [kommunistisk] indtrængen i dette plagede område." Senere gjorde statsmændene i rådet det endnu tydeligere i 1968: Kina ,,står for revolutionær forandring, der ultimativt leder til en Kommunistisk verden. (…) svaghederne og frustrationerne hos mange nationer og grupper i den underudviklede verden (…) får dem til at vende sig væk fra sobre, utilfredsstillende virkeligheder og hen imod kinesiske løsninger på deres problemer".

Korea så de som en modvægt til Kina. Washington opstillede et alliancesystem oven på Japans tidligere imperium og har haft betydelige styrker, atomvåben og en kommandocentral midt i hovedstaden Seoul i årtier. Atomvåbnene blev først fjernet fra Sydkorea omkring år 1990, efter USA's eget missilforsvar blev avanceret nok til at kunne indlemme Asien—det kaldes i dag "atomparaplyen".
Thaad-missilsystemet er derfor en udbygning af et gammelt alliancesystem, mere end det er en nyskabelse for at imødekomme en ny trussel.

SYDKOREAS POPINDUSTRI

Hvordan kan det være, at Kinas regering vælger at sanktionere netop Sydkoreas kulturelle industri, når Seoul vælger at fastholde sin alliance med Washington?

Det er misvisende at lægge vægt på de nye muligheder for krigsførelse, som videreudviklingen af Washingtons styrker skaber. Væbnede konflikter imellem industrialiserede stater som Kina og Sydkorea er sjældne. Den langt mere normale tilstand er alliancespil, hvor nationale bureaukratier samarbejder og konkurrerer økonomisk.

Redaktionen på Folkets dagblad (3. august 2016) - uden tvivl et talerør for Beijings udenrigsministerium - giver et bud på, hvad Seouls træk handler om. I betragtning af ,,det komplekse sikkerhedsmiljø på den koreanske halvø, er det ikke overraskende, at Sydkorea planlægger at styrke sin egen sikkerhedsfornemmelse", skriver de. Men Sydkorea og USA's opsætning af missilerne er en ,,dristig og risikabel" handling, og endnu ,,et skridt i Amerikas inddæmning af Kinas opgang". Den ,,virkelige intention er at ødelægge Nordøstasiens sikkerhedsstruktur".

Som modspil vil Beijing og Kreml blive "omfattende strategiske partnere", og ,,En skønne dag når der udbryder en konflikt, vil Sydkorea uden tvivl blive et primært mål for længerevarende angreb".

At missilsystemet er et træk imod Kinas opgang som stormagt er korrekt, men det er klart en forventelig styrkelse, ikke svækkelse, af den traditionelle sikkerhedsstruktur i Nordøstasien. Truslerne i den hårde retorik kommer ikke tæt på nogen sanktioner, som Beijing vil føre ud i livet. Modtrækket blev i stedet, at lokalregeringer i Kina besluttede at opsige aftaler med Sydkoreas popindustri.

Både Kina, Sydkorea og Japan har i dag succesfulde, internationale kulturindustrier, der især er baseret på eksport af computerspil, film og musik såvel som turisme. Af nationalstaternes eliter bliver kultureksport anset for at være en konkurrencefordel på linje med alle andre ting, staters budgetter kan omfavne. Sydkoreas globale fremstød indenfor eksport af kultur kaldes "Koreabølgen" og har især skyllet popmusik, skønhedsprodukter og tv-serier over Kina. Bølgen begyndte i 1990'erne med koreanske tv-serier, der blev utroligt populære i

Kina og Taiwan, men senere hen er det popgrupper og computerspil, der har domineret. Faktisk er Sydkoreas kultureksport vokset fra omtrent 3 mia. DKK i 2003 til hele 22 mia. i 2011. Musikgruppen ,,T-ara" optræder på koncerter i Kina og er blandt de mest populære. Deres musikvideoer har over 10 mio. visninger på kinesiske mediesider som Youku og over 30 mio. på Youtube. De numre, der bliver til musikplager, når gerne op over 100 mio.

Det er nøjagtigt en kultur**industri**. Sydkorea er en stat, der siden 1963 har haft et altoverskyggende økonomibureaukrati. Centralmagten kunne samle landets ressourcer og dirigere dem ind i kæmpe konglomerater, der stadigvæk i dag dominerer Sydkoreas politiske økonomi. Virksomhederne er ejet af dynastier og har derfor fået navnet chaebol (財閥) som betyder "rige klaner". I år 2000 udgjorde de største fem virksomheder 40 pct. af Sydkoreas samlede nationale produkt.

Før Kina blev tæt integreret med Japan, Europa og Nordamerikas økonomier i 1990'erne, var Sydkoreas vækst i høj grad baseret på billig arbejdskraft, som staten kontrollerede med jernnæven. Den plads har Kina overtaget. Mange virksomheder, der er store nok til at konkurrere globalt, greb muligheden for at flytte deres produktion til Kina - Sydkoreas konglomerater fulgte samme vej.

Sydkoreas embedselite begyndte i 1990'erne rigtigt at betragte kulturindustrien som nationaløkonomiens nye spydblad. Statsministeren Kim Young Sam erklærede i 1994 visionen:

,,I det 21. årh. er det den kulturelle industri i sig selv, der vil være den største igennem udviklingen af forskellige lyd- og visuelle medier. Siden Vestlige lande konkurrerer imod hinanden i den kulturelle sektor, må vi udvikle nye kulturelle produkter for at møde den globale holdning, og store konglomerater skal investere i kulturens verden."

Det er bureaukratiets traditionelle måde at understøtte virksomheder, som lægger grunden for kulturindustrien, selvom produktet nu er musik og spil, ikke jern og kemikalier. Det er en mindre håndfuld kolossale mediehuse—SM, YG, JYP—som har taget over.

Den ledende sydkoreanske forsker indenfor emnet, Dal Yong Jin, viser i sine værker, hvordan statsunderstøttelse af kulturindustrien blev forøget fra 35 mio. DKK i 1993 til 1,7 mia. i 2011 over bare 18 år. Kulturministeriernes interne budgetter voksede ligeledes fra ca. 2 mio. i 1994 til 13 mio. 2014. Det blev kombineret med en række love, der fjernede skatter fra sektoren og skød betydelige offentlige investeringer på så meget som 1 mia. ind i mediehusene.

Det får forskeren til at konkludere i sin bog New Korean Wave (2016), at den tidligere bureaukratiske udviklingsstat ,,ikke er død, men kun forandret i takt med at politiske og økonomiske konflikter bliver spillet ud".

Kinas udenrigsbureaukrater forstår formodentligt situationen på denne måde: Kina har udkonkurreret Sydkorea på billig arbejdskraft og tekstilproduktion. Seoul forsvarede sig ved at opveje med indskud i kulturindustrien. Den er baseret på eksport til Kina, så Sydkorea kan rammes ved at opsætte handelsbarriere hér. Spørgsmålet i fremtiden bliver, om Beijing har nok prestige til at undertrykke frivillige samfundsforbindelser igennem handel og informationsudveksling, som folk selv ønsker at opretholde.

Christer Kold Lindholm er kandidatstuderende i kinastudier på KU og har været udvekslingsstudent på Yonsei Universitetet i Sydkorea (e-mail: TRH104@alumni.ku.dk)

Den sydkoreanske gruppe T-ara optrådte i Kina i juni 2016 foran 18.000 tilskuere. (Foto: Mnet).

Wàijiào – udenlandsk lærer i Kina

ET HALVT ÅR I EN ANDEN KULTUR

- Kinesiske og danske børn er fuldstændig ens, men tilgangen til børn er vidt forskellig, siger Magnus Abildsten Bøgh, som i fem måneder underviste kinesiske børn i engelsk. Læs hans beretning her om, hvordan han og otte andre danske unge brugte første halvår af 2016 på kulturudveksling med Kina.

Af Magnus Abildsten Bøgh

Min interesse for Kina blev vakt allerede i folkeskolen, hvor jeg i 9. klasse fik tilbudt at prøve kræfter med det kinesiske sprog som valgfag, og i en verden hvor Kina har fart på, virkede det som en nogenlunde idé at snuse lidt til det kinesiske. Jeg har derefter været i Kina tre gange, haft tre års kinesisk undervisning i gymnasiet og været to uger på sommerskole i Beijing.

Og så nu i første halvår af 2016 brugte jeg en del af mit sabbatår i Kina som frivillig engelsklærer. Igennem det midtjyske firma Chinalink blev jeg, og 8 andre danske unge, sendt til Tianjin på kulturudveksling, som i fem måneder bestod af at undervise i engelsk for 6-7-årige elever på en enorm privat børnehave/skole. Altså som 外教 (wàijiào – udenlandsk lærer) og med udgangspunkt i undervisningen og samarbejde med kinesiske kolleger har jeg i et halvt år haft rig mulighed for at udforske hverdagen i Kina. Og jeg har virkelig fået flere og andre perspektiver på landet, end jeg tidligere havde. Rent kulturelt skal man ikke investere meget i Kina og det kinesiske folk for at få sine investeringer mange gange igen.

Undervisningen foregik på førskoleafdelingen på Cathay Future i storbyen Tianjin. Her var jeg tilknyttet 3 klasser af 30 elever i aldersgruppen 6-7 år.

Tianchi sø ved Changbaishan, den enorme sø, der ligger på grænsen til Nordkina. Et af de naturområder, artiklens forfatter havde inden for rækkevidde. (Foto: Magnus Abildsten Bøgh).

Der er stram disciplin i skolen. (Foto: Søren Abildsten Bøgh)

Halvdelen af engelskundervisningen var klassisk tavleundervisning med en kinesisk assisterende lærer, og den anden halvdel var mere moderne undervisning med to engelsklærere, mere leg og fysisk aktivitet. Samarbejdet med både de kinesiske kolleger og de andre engelsklærere var meget givende. Arbejder man side om side med andre, der har vidt forskellig kulturel baggrund end én selv, så kan man ikke undgå at lære noget selv.

'KÆFT, TRIT OG RETNING'

Specielt var det tydeligt, hvordan tilgangen til børn og børneopdragelse er vidt forskellig i Danmark og Kina. Hele skolesystemet skal man lige vænne sig til. Både fysisk og verbalt har kineserne en anden og hårdere måde at gribe tingene an på, end vi er vant til i Danmark.

Det kinesiske system er stadig meget afhængigt af 'kæft, trit og retning'. Skulle eleverne f. eks. skifte klasselokale eller på toiletet gik de på række uden at løbe og snakke. Det kunne jeg ikke forestille mig ske i en dansk 2. klasse. De kinesiske lærere har også en anden autoritet, end jeg kunne skabe mig. Det skyldes dels, at vi som frivillige kun var tilstede i et begrænset antal af timerne, dels at de kinesiske lærere overskrider nogle grænser, som jeg ikke har villet.

Jeg har ofte mødt unge kinesere, som selv har haft en udenlandsk engelsklærer. Man kommer i snak med dem, fordi de gerne vil træne deres engelsk. De bliver alle meget begejstrede og siger, at de tydeligt husker deres wàijiào, og at de virkelig godt kunne lide deres engelsklærer. Jeg håber da, at min undervisning og relation til børnene også vil kunne afføde samme reaktion.

Som udenlandsk lærer står man i enorm kontrast til de traditionelle, strenge kinesiske lærere, så det er vel ikke så underligt, at børnene nyder det med en mildere udlænding.

Men i store træk viser et halvt år på Cathay Future faktisk, at kinesiske og danske børn er fuldstændig ens. Der er lige så stor naturlig forskellighed i en kinesisk klasse som i en dansk. Børnene nyder at lege, danse rundt, lære ved leg og at forbedre sig. Drengene kommer op at slås, og pigerne har forberedt sig hjemmefra.

Der er selvfølgelig både fordele og ulemper ved den kinesiske måde at gøre tingene på. Personligt har jeg nu nydt den kinesiske disciplin, som nogle af mine klasser har udvist. Det gør det en gang nemmere at være lærer. I andre klasser har det dog til tider været svært at få kontrol, specielt når man ikke er flydende i sproget. Jeg er i store træk også imponeret over det faglige niveau i mange af klasserne. De har fart på de kinesiske børn.
Som wàijiào får man selv hurtigt tilpasset sig både kulturelt og sprogligt. Mit kinesiske ordforråd i forhold til undervisningen er blevet udbygget gevaldigt.

MEGET ENS – ALLIGEVEL KULTURELLE FORSKELLE

Skolen har været centrum for min hver-

dag det halve år i Kina, men det har i lige så høj grad været muligt at udforske Kina på mange andre fronter. Den kulturelle diversitet kan blive ved med at overraske mig. Jeg har fået opbygget mig en stor kinesisk bekendskabskreds, og i rigtig mange tilfælde har danske og kinesiske unge en masse til fælles. De kinesiske unge snakker også om universiteter, kærester og byture og er lige så nysgerrige på Danmark, som vi er på Kina. Ofte er jeg også løbet ind i nogle kulturelle forskelle, som jeg ikke kunne undgå at more mig over. F.eks. har jeg flere gange mødt grupper af unge kinesere med kage smurt ud i hele ansigtet… som en del af fejringen af en fødselsdag. Man kigger altså to og også tre gange første gang, man ser en flok kinesiske piger med flødeskum op til begge ører, medens de synger fødselsdagssang for deres veninde.

Jeg har fået mange sjove oplevelser i det halve år i Kina. I det lokale supermarked har halvdelen af de handlende lige så travlt med at kigge på mig, den blonde vesterlænding på næsten to meter, som de har med at kigge på varerne. Til tider har vores kontaktperson også stillet nogle pudsige krav, hvor jeg har f. eks. har optrådt i en lokal avis. Uden varsel kommer hun forbi og beder grinende og på kinesisk-engelsk fire af os om at hjælpe hende med et "fotoshoot". Resultatet blev, at vi endte på forsiden af en avis, bærende på to træer. Forklaring fik vi ikke meget af, så det er stadig lidt uklart, hvad artiklen handlede om, men hovedpointen havde noget at gøre med frivilligt arbejde.

OPLEVELSER SOM JEG KAN BRUGE

Kina er så stort et land, at man formentlig aldrig vil kunne tømme det helt for oplevelser. Jeg har tidligere set mest til storbykina, så nu ville jeg se mere natur og lokal kultur. Kina har så mange unikke muligheder for at udforske både naturen og den lokale kultur. Jeg overnattede f.eks. med en gruppe venner på den kinesiske mur, vi så solopgangen over de klassiske kinesiske bjerge og vandrede på en sektion af muren, som kun de færreste turister prioriterer at besøge.

Magnus Abildsen Bøgh og en ven nyder solopgangen over den kinesiske mur.

For ikke at tale om, da jeg var helt oppe på grænsen til Nordkorea ved kæmpesøen Tianchi ved Changbaishan eller min deltagelse i det daglige liv i et buddhistisk tempel i Xi'an. Oplevelser som denne og mange andre har kun været mulige, fordi jeg har haft et halvt år med base i Tianjin.

Hvad er så resultat af et halvt år i en helt anden kultur end den, jeg er vokset op med herhjemme? Jeg kan personligt tage utroligt meget med fra dette halve år. For det første var det en enorm personlig succes, at jeg kunne begå mig på mit gymnasiekinesisk og fik set, hvor mange muligheder Kina har at byde på. Jeg fik på den måde en god indsigt i det kinesiske folks væremåde og holdninger. Og for det andet vil jeg helt sikkert også kunne bruge den viden, jeg har samlet mig, når jeg engang efter universitetet skal ud på arbejdsmarkedet som ingeniør. Jeg skal selvfølgelig heller ikke glemme den pædagogiske viden, som jeg helt sikkert vil nyde godt af, når jeg engang selv skal have børn.

Magnus Abildsten Bøgh er studerende på Global Business Engineering ved Aalborg Universitet
magnus.ab@hotmail.com

FAKTABOKS

TIANJIN

Tianjin ligger ca. 150 km sydøst for Beijing og er en af de fire storstæder (foruden Tianjin er det Beijing, Shanghai, Chongqing), som ikke er underlagt nogen provinsregering, men refererer direkte til centralregeringen i Beijing. Byen har i dag næsten 15 millioner indbyggere. Tianjin er samtidig havneby for Beijing, som jo ikke ligger ved havet, hvad Tianjin gør.

XIAN

Ligger i det centrale Kina som hovedstad i Shaanxi-provinsen, men var den oprindelige kinesiske hovedstad (under navnet Changan) efter, at den lokale konge, Ying Zheng, i 221 før vor tidsregning, fik afsluttet 250 års utallige krige mellem de omkringliggende småstater, som han underlagde sit styre og udråbte sig selv til kejser, den første Qin-kejser, under navnet Qin Shi Huang, altså det samlede Kinas første kejser. Han fik anlagt sit gravmæle ved Changan – det er derfra vi kender de berømte Terracotta-krigere. Det var også fra Changan at Silkevejen til Europa udgik. Senere skiftede Changan navn til Xian.

EN LIVSKLOG SKILDRING AF MENNESKER

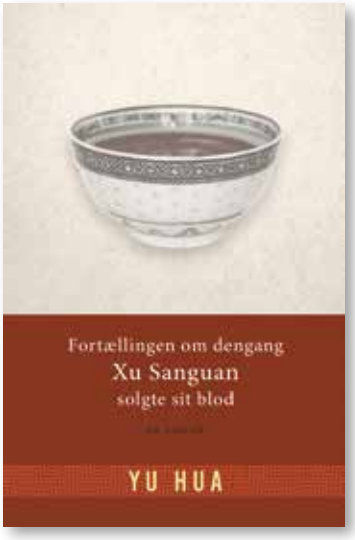

Anmeldelse af Yu Hua: Fortællingen om dengang Xu Sanguan solgte sit blod

Af Rikke Agnete Olsen

265 sider, Klim 2016 - Oversat fra kinesisk af Sidse Laugesen

I sit forord skriver Sidse Laugesen, at Yu Hua er en af Kinas største nulevende forfattere. Det giver man hende gerne ret i, for beretningen om Xu Sanguan og hans liv og familie griber og fylder ens sind under læsningen, og bliver i ens tanker længe efter, at man har lagt bogen fra sig.

Xu Sanguan har ikke en god baggrund for at blive til noget i livet, han vokset op hos slægtninge, men forstår at gribe de chancer, skæbnen tilbyder ham, og allerede tidligt lærer han af et par bekendte, at der er penge i at sælge blod til hospitaler. Han lærer også, at man skal drikke så meget vand, at man er ved at sprænges, før man får tappet blodet, og bagefter skal man spise stegt svinelever og drikke lunet brændevin.

I lang tid lever han dog fredeligt af sit arbejde, der består i at fordele silkelarvepupper blandt de unge piger, der arbejder på silkefabrikken, hvor han er ansat. Han er glad for arbejdet og egentlig tilfreds, men så finder han ud af, at han vil giftes, og det skal være med Xu Yulan, også kaldet Friture Bella, fordi hun steger brød i olie.

Hun er en rigtig lille forfængelig sisken, der i sin fritid ustandseligt går omkring i byen i sit pæne tøj og tit skifter flere gange om dagen, og hun er både beundret og eftertrægt. Faktisk er hun også så godt som forlovet med He Xiaoyang, der kommer med brændevin til hendes far og aftaler forbindelsen med hans datter med ham.

Det forhindrer ikke Xu Sanguan i at vinde pigen, blandt andet fordi han får faderen til at indse, at da de to har samme efternavn, vil faderens navn ikke dø med datteren, men leve videre i hendes børn. Dem kommer der tre af Yi Le, Er Le og San Le, første, anden og tredje glæde, og alt går godt, til det afsløres, at Yi Le, første glæde, og Xu Sanguans yndlingsbarn, i virkeligheden er He Xiaoyangs barn. Han har faktisk voldtaget Xu Yulan uden at hun har forstået, hvad der skete, og nu begynder ulykkerne.

Xu Sanguan må være streng mod det mest elskede barn, som bliver sendt hen til He Xiaoyang for at kalde ham far og blive anerkendt som hans barn. Det er der ikke tale om, at han vil, og Xu Sanguan gør livet i sit hjem til et helvede for hele familien. Han har endda en kort affære med en af arbejderskerne på fabrikken. Så står han og konen lige, mener han. Drengene slås med andre drenge, Yi Le maltrakterer smedens søn, så han kommer på hospitalet døden nær. Det kommer til at koste, og da familien har mistet alt, redder Xu Sanguan dem ved at sælge blod.

Det gør han sidenhen, hver gang de alle er ved at bukke under, f.eks. under hungersnøden, som de ellers klarer en tid lang ved hver dag at spise lidt mindre. Familien og alle omkring dem oplever naturligvis de forskellige vanskeligheder og misforståede planer under formand Mao, men de overlever dem også, selv om de en tid mister livsgrundlaget, fordi silkefabrikken lukker, og der heller ikke er noget at hente hos familien på landet, fordi al jord bliver fælles.

Da drengene er store nok, bliver de to sendt på landet for at arbejde i produktionsbrigader, og det er hårdt ved dem, værst for Yi Le, der bliver syg af leverbetændelse og hjulpet til Shanghai af en af sine brødre og kommer på hospitalet. Xu Sanguan har allerede solgt blod for tit til at det kan lade sig gøre mere, hvor han bor, og han har set en af de venner, der lærte ham at sælge dø. Men der er ikke andet at gøre, så han begiver sig mod Shanghai og hospitalet og sælger blod, hver gang han kommer om ved et hospital. Det er han ved at dø af, men han bliver reddet med en blodtransfusion, som han så må betale for.

Da han omsider i ynkelig forfatning og uden midler når frem til hospitalet, er Yi Le dog reddet, og i en vis forstand ender alt godt, familien er samlet i hjembyen, der er penge nok til dagen og vejen, de tre brødre er gift, og Xu Sanguan går glad på gaden, lige til han får lyst til stegt svinelever og lunet risvin og går ind på hospitalet for at sælge blod. Det kan han imidlertid ikke, han er for gammel, og det bliver han hånet for, så han bliver ulykkelig og går grædende rundt i gaderne, til hans sønner og hans hustru kommer.

Sønnerne taler hårdt til ham, men Xu Yulan skammer dem ud og opregner alle de gange Xu Sanguan har solgt sit blod for deres skyld. De har levet af hans blod siger hun, og så går ægtefællerne hen og spiser stegt svinelever og drikker risvin.

Sådan set er det en lykkelig slutning, de har alle overlevet og fået et liv, men man glemmer ikke alle ulykkerne, eller hvordan de alle sammen har reageret i løbet af deres liv. Det er helt igennem en livsklog skildring af mennesker, der er godtroende og på mange måder uden forståelse af deres omstændigheder, men som med en ufattelig indre styrke hæver sig over dem og får et liv. Det er på en måde det sammen tema som i Yu Huas bog "At leve", men her fortalt på en anden måde.

Fortællingen om Xu Sanguan blev skrevet i 1995, men selv om den først kommer på dansk ca. 20 år senere er det dejligt at den er direkte oversat fra kinesisk og som "At leve" i et fint og let læst sprog.

rao@rikkeslyst.dk

HISTORIEFORTÆLLING OG VIRKELIGHED

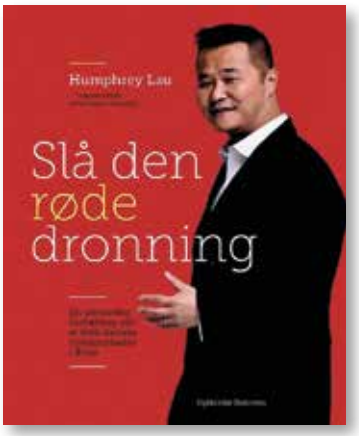

Hugo Gaarden og Humphrey Lau : Slå den røde dronning.
En fortælling om at lede danske virksomheder i Kina.
Gyldendal Business 2016, 242 sider, 300 kr.

Af Charlotte Kehlet

Bogens titel refererer til Lewis Carrolls børnebog Bag Spejlet fra 1871, hvor Alice forsøger at følge med den røde dronning, men må opgive, fordi hun skal løbe dobbelt så hurtigt, som hun kan, for at komme ud af stedet. Matematikeren Carroll har formentlig hentet inspiration i Zenons paradoks om Achilleus, der ikke kan indhente skildpadden. Det er måske unødvendigt at nævne det, men i virkelighedens verden overhaler Achilleus skildpadden. Græsk matematik i antikken var blot ikke tilstrækkeligt udviklet til at kunne forklare fænomenet grænseværdier.

Humphrey Lau har som leder i danske virksomheder, bl.a. Novo Nordisk og senest i Grundfos, haft længerevarende udstationeringer i Kina. Erfaringer herfra videregiver han rundhåndet til læseren.

Bogen indledes med en familiekrønike, der giver læseren indblik i en stræbsom og hårdtarbejdende kinesisk families vej fra Hongkong til Danmark og sønnen Humphrey Laus sociale opstigning fra grillbar på Amager til direktørstillinger. Pointerne eksplicite res; hårdt arbejde og beskedenhed muliggør alt. Det er ikke intelligens, held eller tilfældigheder, men flid i monsterklassen, der skaber resultater, med Humphrey Laus ord er det at gøre sit bedste ikke godt nok.

Familieskildringen drives frem af en kombination af troen på, at enhver er sin egen lykkes smed, og at man skal fremstille sig og sine fra den bedste side. Det levner ikke plads til psykologiske refleksioner eller til de lidt mere skæve historier, familier som oftest rummer. Stereotypier skorter det imidlertid ikke på.

Den røde dronning er i analogien Kina, som bevæger sig så hurtigt, at det er umuligt at følge med. Bogen indeholder masser af glimrende oplysninger, der skal hjælpe virksomheder i den ulige kamp. Fx understreges Kinas enorme størrelse (Kina er geografisk på størrelse med USA) og de muligheder og problemer, det giver; muligheder i form af vækstpotentiale for danske virksomheder, problemer, fordi den økonomiske og samfundsmæssige udvikling forløber forskelligt i forskellige egne af landet.

De store forskelle på lønninger i Kina ses som en stor fordel. Virksomheder har både adgang til en velkvalificeret, men efterhånden dyr arbejdskraft og til et meget lavtlønnet, uuddannet segment. Det er godt, for på den måde kan den højtuddannede i Kina have råd til megen billig arbejdskraft i privaten og således få endnu mere tid til karrieren, og virksomhederne kan holde produktionsudgifterne nede.

I storbyerne langs østkysten er lønningerne høje set i et profitmaksimeringsperspektiv, men det kan løses ved at flytte virksomheden vestpå. Her kan problemet så være manglende adgang til kvalificeret arbejdskraft. At de meget store lønforskelle også har negative sider, og at danske firmaer i Kina måske bør være ekstra opmærksomme på deres sociale virksomhedsansvar, melder Humphrey Laus historie ikke noget om.

At Humphrey Lau har levet størstedelen af sit liv i Danmark i en kinesisk familie sætter ham – i hans egen udlægning – i stand til at se klart. Hvor andre ser verden farvet af deres kultur, står Humphrey Lau som hverken dansker eller kineser uden for begge kulturer. Derfor kan han analysere og udlægge Kina uden at være kulturelt farvet. Uden at definere kulturbegrebet anvendes det af Humphrey Lau som nationalkultur.

Nationalkulturbegrebet er i sig selv problematisk, men endnu mere trænger spørgsmålet, om det uafhængige klarsyn overhovedet er en mulighed, sig på. Humphrey Lau taler dansk uden accent, han er uddannet i danske skoler og på DTU og CBS, hans karriere er i danske virksomheder.

Det er nærliggende at tro, at hans forståelse af Kina er formet af de uddannelsesinstitutioner, han har eksamen fra, og af debatter, diskurser og dominerende forståelser i det land, hvor han har tilbragt langt den største del af sit liv, og som han er så velintegreret i.

Fx afviger Humphrey Laus liberale livssyn ikke markant fra mange andre danskeres, ligesom hans viden om Kina ikke, så vidt jeg kan vurdere, er væsensforskelligt fra mange andre kinainteresserede menneskers.

Charlotte Kehlet er sinolog og har en diplomuddannelse i Offentlig Forvaltning.
charkehl@gmail.com

KINA SYNES PÅ VEJ TIL AT BLIVE EN NORMAL STORMAGT

Føler sig som USA's ligemand i striden om Det Sydkinesiske Hav

Af Clemens Stubbe Østergaard

Et femmands havretstribunal fastslog i juli 2016, at Kina ikke kan begrunde sine krav i Det Sydkinesiske Hav med henvisning til FN's Havretskonvention. Voldgiftskendelsen har samtidig skærpet fortolkningen af denne konventions krav til østatus betydeligt. Det Sydkinesiske Hav rummer eksempelmateriale nok til en hel lærebog i havret, så mange og varierede er landenes tvister, og her føjes et afsnit til.

Kinas afvisning af kendelsen kommer ikke som en overraskelse. Landets holdning til sagen har været kendt de sidste tre-et-halvt år. Dets synspunkt har været, at Kina på linje med mange andre lande tog forbehold over for voldgift, da man midt i 1990'erne ratificerede FN's Havretskonvention (UNCLOS), samt at suverænitetsspørgsmål falder udenfor UNCLOS' regi. Derfor blev Kinas erklærede politik kort efter Filippinernes indbringelse af klagen i januar 2013 stærkt afvisende: "ikke-accept, ikke-deltagelse, ikke-anerkendelse, og ikke-implementering". Men samtidig påbegyndte Kina en symbolsk udbygning af klipper og skær. Vietnam sidder på langt de fleste, og af de syv, der var tilbage for Kina, var kun tre tørre ved højvande. Den strategiske betydning er ringe, de kan alle i krigstid tages ud med et krydsermissil eller to, men den vestlige mediedækning har fokuseret på dem.

Nationale maritime krav i Det Sydkinesiske Hav er et virvar af delvis sammenfaldende grænser. Kinas krav, der udspringer af fiskeri i historisk tid, omfatter det største og dybeste havområde, mens andre lande, fx Malajsia, bruger geologiske afgrænsninger som kontinentalsoklen til at formulere sine interesser. (Kilde: David Rosenberg, www.southchinasea.org).

BAGGRUNDEN FOR STRIDIGHEDERNE

To baggrundsfaktorer er vigtige for at forstå situationen, opinionen og historien. For det første begrænses enhver kinesisk ledelses manøvrerum af, at det er en klar opfattelse i den kinesiske befolkning, at de fire øgrupper og tilstødende vand er kinesisk territorium. Den sydgående 'ko-tunge', som voldgiften nu underkender, har kineserne set i skolebøgerne siden før Mao's Kina overhovedet blev til, den var nemlig i 1947 efterkrigsregeringens reaktion på, at Japan efter nederlaget i 1945 skulle tilbagegive dem. Det er vigtigt at fastslå, at det ikke drejer sig om selve Det Sydkinesiske Hav med dets 3,5 mio kvadratkilometer, men kun om nogle øgrupper og deres tilstødende farvande. Det fastslog det kinesiske udenrigsministeriums talsmand Hong Lei allerede i 2012. Øerne er for den offentlige opinion et suverænitetsspørgsmål og derfor svært at give køb på.

Den anden faktor er historiens betydning. Det maritime anskues med historiske briller. De ydmygelser, Kina blev udsat for i over 100 år, kom alle fra søsiden: England, kanonbåde og Opiumskrige, japanske kolonikrige og invasioner, europæiske magters krav om koncessioner og ekstraterritorialitet, USA's krigsførelse i Østasien, etc. Derfor er det maritime nærområde ekstra følsomt.

Skærer vi ind til benet, så afspejler Kinas adfærd i Det Sydkinesiske Hav et ønske om at blive behandlet som den stormagt, Kina nu er, og ikke konstant være udsat for den trussel eller det pres, som udenlandske flåde-og luftoperationer tæt langs dets kyster udgør. Her ligger Kinas vigtigste befolkningscentre og industriområder – uden varslingstid. Derfor er Kina begyndt at udfordre USA's dominans i nærområdet. Men her er atter en vigtig skelnen at fastslå: det er ikke den civile søtrafik, men den militære trafik, der er problemet. Der er absolut ingen eksempler på hindring af fri fredelig sejlads for de 100.000 årligt gennemsejlende skibe, med op mod 40 % af verdens søfragt, og med en afgørende rolle for alle større økonomier i verden. Det handler om den militære efterretningsvirksomhed med verdens mest avancerede overvågningsskibe og –fly, 'preparing the battlefield'. Den slags virksomhed er forbudt under FNs Havretskonvention UNCLOS, men den har USA ikke tilsluttet sig og påberåber sig fortsat ret til at sejle sin flåde i andre landes økonomiske eksklusivzoner uden at spørge. Som tidligere dominerende flådemagter insisterer USA på 'freedom of navigation' og taler om 'internationalt farvand', et begreb der ikke findes i havretskonventionen. Store kinesiske flådestyrker

i den mexicanske golf, på skudhold af Texas eller permanent sejlende op og ned ad Californiens kyst ville USA dog næppe affinde sig med.

En skiftende magtbalance

På længere sigt er der altså et uundgåeligt 'standoff'. Det er ikke i længden holdbart, at USA vil være den stærkeste magt i Asien og fastholde status quo fra før Kina blev stormagt (og fik en flåde med globale opgaver svarende til landets økonomiske styrke). Den mest betydningsfulde magt i Asien, også militært, vil formentlig i løbet af et årti eller to blive Kina. Her er Washington 'in denial' eller undervurderer Kinas rolle – men indenrigspolitisk er støtten i USA til opretholdelsen af et globalt militær dalende.

Hvad bliver resultatet? Står Kina ved en korsvej, hvor det skal afgøres, om man går ind for international ret og multilaterale organisationer? Nej, afvisningen af Haagkendelsen indebærer ikke nogen ændring af Kinas allerede langvarige almindelige respekt for folkeret og FN og øvrige internationale organisationer – faktisk er de ofte i dukseklassen. Kina er fx blandt de betydeligste bidragydere til FN's fredsbevarende aktioner, har forsvaret FN's Charter og har generelt accepteret de eksisterende regelsæt, fra de for 35-40 år siden gik ind i det store flertal af multilaterale organisationer. Men Kina er nu begyndt at opføre sig mere som andre stormagter, fx de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, der oftest ignorerer internationale retskendelser, der går imod dem. Her følger Kina en norm, som USA tidligt knæsatte, og dermed er det næppe en afvisning af den internationale orden, men snarere en bekræftelse af den – som samtidig understreger, at Kina føler sig som USA's ligemand.

Derfor vil det heller ikke være muligt at intimidere Kina med nok så mange store hangarskibsgrupper, det vil kun føre til eskalering. Dertil hæmmes USA af sin egen manglende tilslutning til UNCLOS, samt af ASEAN-landenes indbyrdes uenighed og af de 50-60 lande, der af vekslende grunde heller ikke synes, at voldgiften er en god ide – herunder Taiwan, som i denne sag er meget enig med Kina. Alligevel giver voldgiftskendelsen et vist håb om øget konfliktløsning i Østasien. Kendelsen er nemlig så radikal i sine krav til, hvad der skal til for at udgøre en ø, og dermed gøre krav på et stort omgivende havterritorium, at mange af Asiens maritime territorialkonflikter vil blive mindre vigtige og dermed måske afpolitiserede. Stridsemnerne vil ikke længere kvalificere til den omgivende 200 sømiles eksklusivzone, som kunne give eneret på olie, gas, fisk, etc.

En anden god følge kan blive, at regeringen i Manila vil føle sin forhandlingsposition styrket, og nu har færre betænkeligheder ved at gå ind i de bilaterale forhandlinger, som både den nye præsident Duterte og den kinesiske side lagde op til. Denne tentative forhandlingsudvikling og udsigten til en "Code of Conduct" for Det Sydkinesiske Hav, kan dog stadig forstyrres af nationalismeforstærkende handlinger fra omverdenen.

NY LEDELSE I USA

Når/hvis Hillary Clinton træder til, er der grund til bekymring – hun er som bekendt en høg i udenrigspolitikken, af næsten neo-konservativt tilsnit. Det var hendes assisterende udenrigsminister for Asien, Kurt Campbell, som fra 2010 stod bag genoplivningen af de ø-konflikter, som asiatiske magter ellers havde fået 'lagt på hylden', og det var Clinton, der startede den 'pivot to Asia', som mest består af en stærkt øget militær tilstedeværelse i regionen. Der er mindre lande i regionen, der gerne ser en fortsat amerikansk militær tilstedeværelse, men kun hvis den skruer ned for spændingerne, ikke hvis den øger dem. Alle søger de nemlig primært stabilitet og udvikling. Der er derfor god grund til, at Danmark og EU støtter fredelig konfliktløsning blandt regionens egne lande, og flere tillidsskabende mekanismer, så tilfældige sammenstød til havs ikke eskalerer.

CLEMENS@ps.au.dk

Der er to lag i konflikterne i Det sydkinesiske Hav. Et hvor USA kappes strategisk med Kina om hvem der bestemmer ud for Kinas kyster, og et hvor landene omkring havet gør deres forskellige krav gældende og finder ud af hvordan de skal løses. Efter Kinas opfattelse har USA grebet ind og opmuntret især Vietnam og Filippinerne, ja ligefrem været dukkeføreren da den forrige regering i Manila slæbte Kina i hav-voldgiftsretten i 2013. (Kinesisk karikatur).

EKSTRA NYT *af Teresa Lee*

Kineserne har vokseværk

Ifølge nye undersøgelser, der er blevet publiceret i det videnskabelige tidsskrift, eLife, er befolkningen på det kinesiske fastland skudt i vejret. På en global rangliste over højde ligger de kinesiske mænd nu på en 93. plads med en gennemsnitshøjde på 171,8 cm, mens kvinderne har sneget sig ind på en 87. plads med en gennemsnitshøjde på 160 cm, skriver China Daily.

Undersøgelsen har taget udgangspunkt i mere end 18,6 millioner deltagere født mellem 1896 og 1996 i 200 lande og regioner. I 1896 var gennemsnitshøjden for de kinesiske mænd og kvinder på henholdsvis 161 cm og 150,2 cm.

På toppen af den globale rangliste indtager de hollandske mænd med en gennemsnitshøjde på 182,5 cm samt kvinderne fra Letland med en gennemsnitshøjde på 170 cm førstepladsen. Østtimor kan bryste sig af at have verdens laveste mænd, mens Guatemala opfostrer de laveste kvinder. Deres gennemsnitshøjde lyder på henholdsvis 170 cm og 160 cm. Det siges, at høje mennesker generelt lever længere og har mindre risiko for at udvikle hjertesygdomme. Dog er de i farezonen for at udvikle visse former for kræft.

BABYBOOM I KINA

Efter at etbarnspolitikken sidste år blev afskaffet og erstattet af nye reguleringer, der tillader par at få to børn, oplever Kina nu et vaskeægte babyboom. Det skriver CRI Online. På hospitaler landet over kan dette tydeligt mærkes, hvor køerne bliver længere og sengepladserne færre.

"Folk begynder at stå i kø fra morgenstunden af, og jeg bliver nødt til at vente mindst en halv time på hvert tjek. Derudover bliver jeg nødt til at få familiemedlemmer til at stå i kø for mig, så jeg kan nå alle mine undersøgelser på en dag," fortæller Yang Xin fra Shenzhen, der venter sit andet barn. Hun fortæller også, at hun er nødt til at bestille tider til sine undersøgelser på hospitalet tre til fire måneder i forvejen.

Liu Lihua, der er leder på obstetrisk afdeling på Shenzhen Maternity and Child Healthcare Hospital, oplyser at afdelingen har været nødsaget til at tilføje 30 ekstra senge til de i forvejen 45. Højsæsonen på afdelingen plejer at ligge i august eller september, mens den i 2016 startede i april allerede.

Udover reguleringer på familieplanlægningsområdet i Kina, så har et bestemt kinesisk stjernetegn også været med til at øge antallet af børnefødsler. 2016 er nemlig abens år, og da der er tradition for, at børn, der bliver født i abens år, er kloge og selvsikre, har det resulteret i ekstra mange fødsler.

I kølvandet på tobørnspolitikken forventes det, at der vil blive født tre millioner børn hvert år de næste fem år. Det vil sige, at det samlede antal for nyfødte i Kina pr. år vil ligge på 21 millioner.

Gangsta-rappere promoverer KKP

Hvad gør man, når man gerne vil promovere sit lands internationale ry? Et af svarene kunne være at hyre en rapgruppe, der i deres tekster både hylder seksuel vold og emmer af homofobi. Og det er tilsyneladende, hvad Kinas Kommunistiske Parti (KKP) har valgt at gøre.

Gruppen, der er blevet hyret af KKP, kalder sig for CD Rev og stammer fra Chengdu. Deres statsstøttede og engelsksprogede sang "This is China" så dagens lys i juni i år, oplyser The Guardian.

"This is China" er blandt andet blevet til for at gøre op med, hvad sangen selv mener er vestlige løgne om Kina: "I wanna restore the impression you have on my country, China, which have been exactly fabricated by media for such a long time," lyder det i sangen.

Ifølge et af gruppens medlemmer, Chuckie, ved den vestlige verden ikke særlig meget om Kina og omvendt, hvorfor gruppen også har valgt at rappe på engelsk, så de kan kommunikere direkte med et vestligt publikum. Sangen skal nemlig også være et udtryk for, at den kinesiske befolkning, særligt den unge generation, ikke er ignorant.

"This is China" berører også emner som fødevaresikkerhed, politisk korruption og forurening. Ifølge Chuckie er han, resten af CD Rev og KKP bevidste om de gode og dårlige ting, der sker i Kina, hvor der ihærdigt bliver arbejdet på at ændre de dårlige ting. Tidligere udgivelser fra CD Rev har budt på angreb på Taiwans præsident, Tsai Ing-Wen samt homofobiske tekster om vestlige medier og journalister. Chuckie indrømmer, at nogle af CD Revs tekster er en tand for aggressive, men undskylder det med, at vestlig rap også flyder over med bandeord og vulgære tekster. Ifølge ham er det amerikanske rappere, der har lært gruppen de vulgære ord.

Tre mænd tilbageholdt for at protestere mod KFC

Fastfood-kæden KFC er ikke det rigtige sted at demonstrere i Kina, hvilket tre mænd fra Henan provinsen har erfaret. De tre mænd, der organiserede en demonstration mod KFC, er hver især blevet straffet med henholdsvis 15 og 13 dages administrativ tilbageholdelse, skriver People's Daily Online. Tilbageholdelsen skete på baggrund af, at de tre mænd ville forstyrre den daglige drift af de to KFC-butikker, der var omdrejningspunktet for demonstrationen.

Lokalpolitiet i Kina har været ekstra opmærksomme på demonstrationer, der taler for at boykotte amerikanske produkter såsom KFC og McDonalds, efter at Den Faste Voldgiftsret i Haag tilbage i juli i år afgjorde, at Kina har opført sig ulovligt, blandt andet over for Fillippinerne, i Det Sydkinesiske Hav.

Dansk-Kinesisk Forening
Returneres ved varig adresseændring: c/o Helle Willum Jensen, Voldmestergade 38, 2100 København Ø

Vinder af Dansk-Kinesisk Forenings fotokonkurrence blev Susanne Bokelund med:

Gadebillede fra Beijing, 1998. I perioden 15.-23. oktober 2016 har vi på vores Facebookside haft fotokonkurrencen: Et kinesisk gadebillede.

1500 personer så opslaget, 5 indsendte et væld af flotte fotos.

Næste konkurrence annonceres på vores Facebookside i starten af 2017 med temaet "et kinesisk madbillede".

Generalforsamling 2017

Dansk-Kinesisk Forenings bestyrelse indkalder til foreningens 19. generalforsamling tirsdag den 21. februar 2017 kl. 17.30-19.30 i Forsamlingshuset, Onkel Dannys Plads 5, Halmtorvet 13, 1700 København V (gården bag Café Mandela).

Dagsorden ifølge vedtægterne.

Forslag, der ønskes behandlet, skal være bestyrelsen i hænde senest den 31. december 2016.

På bestyrelsens vegne Pia Sindbjerg, formand

Efter generalforsamlingen går vi sammen hen til fælles middag på restaurant Magasasa, Flæsketorvet 54-56, 1711 København V. Kuvertpris kr. 150,-.

Tilmelding til middagen sker til sekretariatet inden 14. februar 2017 på mail: sekretariatet@dansk-kinesisk.dk. Samtidig bedes indbetaling ske til Merkur Bank reg.nr. 8401 1278623.